

Po czwarte, powołując się na stanowiące alternatywę środki regulacyjne, Sąd dokonał błędnej wykładni pojęć rynku wewnętrznego oraz zmiany warunków wymiany, o których mowa w art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ze względu na to, że nie stwierdził on tego, iż takie środki regulacyjne również mogą wywierać wpływ na konkurencję. Przyjęcie mającego ogólny charakter założenia, że każdy środek regulacyjny wywiera mniejszy wpływ na te dobra prawne niż pomoc, opiera się na kryteriach, których zakres został bezzasadnie ograniczony.

Po piąte, Republika Federalna Niemiec zarzuca Sądowi, że zastosował on ustanowioną przez Komisję zasadę neutralności technologicznej nie uwzględniając jednocześnie tego, iż w ten sposób w niniejszym przypadku odmawia się uznania realizowanego przez niemieckie władze za pomocą spornego środka celu. Zasada neutralności technologicznej stanowi kryterium odpowiednie dla celów badania zgodności jedynie wtedy, gdy celem udzielenia wsparcia stanowi przejście na nadawanie cyfrowe jako takie. W przypadku wsparcia przejścia na DVB-T w Berlinie-Brandenburgii należy jednak, dla różnych przyczyn, wspierać ten właśnie sposób nadawania, podczas gdy nadawanie drogą kablową i satelitarną nie potrzebuje żadnego wsparcia. Przy ustalaniu zaś zgodnego z prawem celu środka pomocowego państwu członkowskiemu przysługuje zaś szeroki zakres swobodnego uznania.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 28 października 2009 r. w sprawie T-137/08 BCS SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 grudnia 2009 r. przez BCS SpA

(Sprawa C-553/09 P)

(2010/C 51/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: BCS SpA (przedstawiciele: M. Franzosi, V. Jandoli, F. Santonocito, avvocati)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Deere & Company

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;

— unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego '289;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok w sposób następujący narusza prawo:

- I. Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾, stwierdzając, że uzyskanie charakteru odróżniającego przez oznaczenie nie jest uzależnione od jego wyłącznego używania w przeszłości i obecnie (ponadto używania tego nie wykazano, a raczej w tym samym orzeczeniu zaprzeczono jego istnieniu w niektórych krajach);
- II. Sąd Pierwszej Instancji błędnie zastosował określone w orzecznictwie wspólnotowym kryteria służące do stwierdzenia uzyskania charakteru odróżniającego z naruszeniem art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

W odniesieniu do pkt I. brak wyłączonego używania w innych częściach Wspólnoty został wykazany w oświadczeniach osób trzecich z Danii i Irlandii. Brak jednoznacznego kojarzenia kombinacji kolorów zielonego i żółtego z oznaczeniem Deere jest bowiem niezgodny z uznaniem uzyskania charakteru odróżniającego przez to oznaczenie w tych krajach.

W odniesieniu do pkt II. BCS podważa kryteria prawne zastosowane przez Sąd Pierwszej Instancji w odniesieniu do dowodów na posiadanie drugorzędного znaczenia, gdyż są one sprzeczne z zasadami określonymi w utrwalonym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości. Okresu używania znaku towarowego Deere, udziałów w rynku i wielkości sprzedaży nie można uważać za wystarczające elementy — gdy są rozpatrywane oddzielnie — do wykazania uzyskania drugorzędного znaczenia. W szczególności nie mogą one zrekomensować braku badania opinii społecznej (lub sprzecznych rezultatów wynikających z oświadczeń osób trzecich), gdyż są to kryteria dowodowe różnego charakteru.

Zatem Sąd Pierwszej Instancji błędnie nie uwzględnił bezpośredniego dowodu braku charakteru odróżniającego wspólnotowego znaku towarowego '289 w Irlandii i Danii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 78, s. 1).